

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbný statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócný
Nap. ócný
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spař měrný
Čerstw. a.

Nječ ty spówaš,
Swérnje džěłáš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočě ty.

Z njebjes mana
Nječ čí khaman
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh podě,
Wokřew čel!

↳ Serbske njeđzelske lopjeno. ↳

Wudawa so kóždy kóbotu w Smolerjez knihciziscežerńi w Budyšinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

Njeđzela po hodžoch a lěta kónz.

Wójskaž 32, 26.

„Sa cze njewopuschcžu, khiba so mje požohnujesch.“

Děpscheho bara ja wukhod je stareho a ja nutskhod do noweho lěta, do kotrehož ja nělotre dny fastupimy, njesnaju, hacž nihdy njewustawazu modlitwu Sakubowu: „Knježe, ja cze njepuschcžu, khiba so mje požohnujesch.“ Wona ma móz, naš prawje mudrych čžinicž k sbóžnemu wumrjecžu a kóždemu dnjej, kóždemu létej a skóncžnje našchemu žykemu žiwjenju sbóžny kónz spožcžicž: „Sa kým Boha wot woblicža k woblicžu widžal a moja duscha je wumožena!“ Šchtóž tak wumrje, sbóžnje wumrje.

Sakub stejesche, jako so tak modlesche, runje kaž my w tutych dnjach, pšchi wažnym wodželenju žiwjenja. Sady njeho ležesche zuffa, wotrocžkowski dom, psched nim kraj jeho wótzow, kraj jeho a jeho luda pschichoda a Bóh běsche jemu kam s nowa kľubjenje dal: „Sa kým s tobu a čžu cze swarnowacž, hđžež ty poezehnujesch; a čžu tebie jako pschiwjesč do teho kraja. Pschetož ja nochžu tebie wopuschcžicž, hacž ja wschitko kým čžinik, šchtož kým tebi rěčžal.“ Ale šchto dha nětko hischeže pobrachowasche, hđžž běsche Bóh se kwojim kľubjenjom: „Haj“ a Sakub se kwojej wěru: „Hamjeit“ prajit? hđžž čžak pruhowanja sady njeho a kraj kľubjenja psched nim ležesche? Čsaw běsche jemu hischeže s njepšchecželom. Kunje roshorjenty bratr se 400 mužemi so domoj wrócžazemu Sakubej napschecžiwu cžehnje. — Ale tak móže so Sakub Čsawa bojecž, hđžž je wysche njeho wutroba lubowazeho Boha, kotryž běsche runje twjerdu wutrobu Sabana smjehčžil a na kotrehož hladajo mohł prajicž:

„Se kwojim Bohom samóžu ja wulke skutki čžinicž, se kwojim Bohom samóžu psches murje skafacž! Ale jow runje teži.

Žahadlo hľubje leži: niz Čsawowy hněw, ale Sakubowe šle kľwědomnje jeho bojasneho čžini. Žiwý Bóh je jemu napschecžiwu stupil a je jemu, dokelž čžysche nětko do kľubjeneho kraja šancž, ruku na wutrobu položil a k njemu prajit: Čžakaj, cžehodla kľ pschecžiwu kwojemu bratrej njesprawny, njesprawny tež pschecžiwu kwojemu naněj byl? Čžehodla kľ jeju s leknosčžu sjebał, hđžž durbjesche wěricž a čžalacž, — cžehodla kľ na tajke waschnje žohnowanje kľubjenja na so cžahnył, kotrež durbjesche po prawym pucžu herbowacž? Čžehodla kľ mi prjedy čžinik? Na cžłowjekach so šhrěšcho kľ ty tola na Bohu kamym šhrěščit a město teho, so by woadcže pýtał, kľ hrěch nětko hižom na wschě dwažžeči lét na kľwědomnju woloko nožyl. Stej směrom a ščžin naj wjedny rachnowanje se kwojathm Bohom! D Čsawowy hrěch by wschaf so pschewinył a nješł, ale šchto pschewinje, šchto nješe Wóži hněw? Čžehodla so Sakub boji, kwojeho bratra setkacž. Šchto by čžinik? To, šchtož woprawdže čžini = so psched kwojim Bohom dele padnje, jemu wschju šłóscž wusnaje a w sprawněj polucže praji: „Haj, Knježe, ty masch prawo, hđžž mje mojeje šebicžnosče a njesprawnosče dla sbijesch; nad tobu kamym kým hrěščit, ale ja proschu: Šchtož kým čžinik, to pschekryj! Ty kľ tež ke mni wo hnadže rěčžal a kľ kľwěrnny we kwojich kľubjenjach; teho so ja džeržu a cze njepuschcžu, khiba so mje požohnujesch! — A Sakub je so tak s Bohom bėdžil w tamnej kwojatej nožy a dohł. Roslamanty kam we kwojej nožy, s wuwinjenthm bjedrom, ale s woadcžom hrěcha a s měrom we kľwědomnju wón s nóžneho bėdženja wuidže a móže nětko štraschny a bjes bolosče tež cžłowjekam

napschecziwo stupicz, pschetož hdyž je Bóh sa njeho, schtó móže pschecziwo njemu hycž? —

Zubi bratija a kotry, tež my wobsanfnjemy w tych dnjach wotdžěl swojeho podrožnistwa a cžehnjemy w nowym lécze do kraja, kotryž hišcže cžemny psched nami leži, kotryž pač je psches Bože flubjenje roškwětleny. Rhodžmy jako podrožnižy w nim a pytajmy w njebjepach, w kraju flubjenja, swoje měšcžanske prawo. To pač je njemóžna wěž, hdyž dyrbi nasche šwědomnje hišcže kaž pola Sakuba starych njewodatyh hrěchow dla swoj napominazy a schtrafowazy hlóš posbėhnycž; i bojasnej wutrobu bychmy potom naschej łóžicžy bjes wóžjenja na njeměrnym morju wofoło honicz dali. Wobcžezuje-li tebe je stareho lěta hišcže někajka šłóscž abo masch-li hišcže staru, njewobrocženu wutrobu, wosmjesch-li nješkamanu wolu se stareho lěta do noweho, potom sa šobu cžehnjesch spinadło, kotrež sadžewa, so mohł wješetj do přědka krocžicž a kotrež twoju, po Bosy šebi žadazy wutrobu k semi cžehnje. Tehodla cžemy wšchitzy hromadže, přjedy hacž popledni džen lěta k kónzei dže, šo pruhowacz a pschepytacz, fak i naschej šebicžnosczu a šamowolu, i naschim hněwom a šawisčju, i naschej njepšchecželnosczu a njesčepłiwosczu, i naschej njesprawnosczu a njelubnosczu steji. Šsmj my w šańdženym lécze pschibywali na šnutskowym cžłowjedu a niz jenož na wěcžnosczu, ale tež njebjepam bliže pschischi? Šsmj pokrəcəwoli w pójnaczu teho Rnješa? Šsmj šo žyle hrěcha wšdali, šo bėšche nam hrěch napschecziwny a njeskmy wjazy se žanej nitku nascheje wutroby na někajkej hrěšnej pschikhlilosczu wššali? A tehodla šhibujmy šo psched tym Rnješom a prošchmy: Wodaj mi moje hrěchi, šo bych wucžisčeny był! Šchtož šym hrěšchil, to pschikryj! ale džeržmy tež jeho twjerdže sa jeho flubjenje a prajmy: Ša cže njepuschcžju, šhiba šo mje požohnujesch. Rnježe, ja žaneje krocžele do noweho lěta nječžinjju, doniž wěšcže njewěm a wot tebe šwědčjenje nimam, šo mi žadny njewodaty hrěch wjazy na šwědomnju njeleži, ale šo šym wšchón wot tebe wucžisčeny. Ša cže njepuschcžju, doniž mje ty njepožohnujesch a ja šašo polnje k tebi prajicž njemóžu: Abba, luby Wótčze! — Šlaj, hdyž ty fak se šwojim Bohom šańdženosczje dla wotrachnujesch, potom njemóžesch štraschnje do pschichoda hladacz a hicž, njetrjebasch šo fak Šakub cžłowjekow bojecž, pschetož hdyž šo Bohu špodobamy, wón tež cžini, šo šu tež naschi njepšchecželjo i nami špokojom.

Njeprosch pač teho Rnješa jenož wo woadacže hrěchow twojeho šańdženeho žiwjenja, prošch jeho tež wo cžistu wutrobu a noweho, wěšche ducha, šo by w nowym lécze nowy cžłowjek byl. Šwěr šo do teho bėdžjenja, tež hdy by pschi tym šjedro šo tebi wuwinyło; wostaj šwoju cžělnu móž šady šo, daj šebi šwoju wolu škamacz, džerž pač jeho tež sa jeho wěcžnu šwěrnoscz, na kotruž je šo tež sa tebe šwajšal, wupšchestrěj jemu napschecžo ruzy šwojeje wěry a praj: Ša cže njepuschcžju, šhiba šo mje požohnujesch a mi dasch cžistu wutrobu a wěšche ducha, šo by stare šaschło a wšchitko šo nowe ščžiniło! —

W Šakubowym žiwjenju hišcže cžěmne hodžiny pschidžechu. Ale hacž runje psches někotru šlubinu džěšche, wón tola hacž do swojeho škóncžjenja štrošchtny we wěry a w towarštwje se šwojim Bohom wosta; pschetož pola Šniela bėšche jemu škóncžko šesłhadžako. Šak wjele bóle móžemy my, kotřiž my pod hodownym šchtomom šejimy, kotrymž je Šesuf jako jašne škóncžko šhadžal, to nashonicž, — hdyž my šo modlimy fak Šakub: Šdžej je Šesuf Šhryšuf i Rnješom, tam je džen a krasnišho! Šdyž tež šluboka šrudoba naschu wutrobu cžisčžji, my móžemy we wěry šo bėdžo horje hladacz k temu, kotryž naš šhostajo a wucžisčjo šrudobu ščžele, šo by šam šwój wobraš w naš pschekrasnik. Šžim dale šchescžžjan pschidžje, cžim cžežo šo jemu šupa. Šněotra nadžija šo šnicži, někotre žadanye šo

njedopjelni, ale jenož šo bychmy šacžuli, šo šmy tudy žušbnizy a podrožnižy a šo mamy šwój wóžny kraj horkach. — Ščžjo pač hišcže hacž tajka šrudoba je ta, šnjesčž, hdyž cže šo džěšcžu Božemu šesdacž, fak by Bóh šwoje woblicžo wot njeho wotwobrocžil, jo žyle šastorcžil. Ale tež w tajkim cžěžkim špytowanju tón Rnješ myšle hněwa nima, ale lubosče a mēra a dušcha šmē a dyrbi i Ššafom prajicž: Dža wostanu ja štajnje pschi tebi! a i Šakubom: Ša cže njepuschcžju, šhiba šo mje požohnujesch! A kohož wón žohnuje, tón wostanje žohnowany wěcžnje.

Fak cžemy štare lěto wobsanfnycž, šo by nam wone šnadne lěto bylo. Tón Rnješ pomhaj nam, bjes njeho my nicžo njesamóžemy. Šamjeń.

Japoschtol Jan.

Njedžela po hodžoch rěka tež džen japoschtola Šana, dokelž bu wón jemu pošwjećeny. Tutemu Šanej šo we šwjatym pišmje wšchelake mjena pschipočžuja. Přjedy, jako bė wón hišcže Šesufowy wucžobnik fak cži jėdnacžo drusy a i tym i nimi šwědł jeho krasnosczje, njerěšasche wón i nimi hižom japoschtol, to rěka pošol; japoschtoljo buchuwoni šakle po wulecžu Šswjateho Duchu.

Š woprědka bė Šan i Šětrowym bratrom Šandrijom wucžobnik šchčženika Šana, pschidžje něhdže 25 lět šary k Šesufej a bu wucžobnik jeho wšebiteje lubosče, kotryž je na jeho bróšcže ležal a fak šo dla šwojeje něžneje powahi a cžucžiwjeje dušche, šo jemu žyle podawazeje, tež šwojich šobubratrom wobšimajšche.

Wón je špišacžel šjoch bibliškich knihow: ewangeliija šwjateho Šana, šjoch epistolow šwj. Šana a šjewjenja šwj. Šana, wucžerija Božeho (Apokalypsy). We šwojim ewangeliju abo ščženju přėduje wón wěru, we šwojich šjoch epistolach abo listach lubosčž a we šwojim šjewjenju nadžiju.

Ššam šo japoschtol Šan we šwjatym pišmje njemjenuje. Měni-li wón šebje, dža wón praji: tón wucžobnik, kotrehož Šesuf lubowasche, abo kotryž je na jeho bróšcže ležal; tež wón pschego rjelnje: tón druhu wucžobnik. Šako mjenujzy šchčženik Šan i dwěmaj šwojimaj wucžobnikomaj Šesufa wuhlada, šo k njemu dže, wón džesche: Šlaj, to je Bože jehnjjo, kotrež šwěta hrěchi nješe. A taj dwaj jeho wucžobnikow šhšcheshchaj jeho rěčjo a džěšchaj sa Šesufom. Šesuf pač šo wobrocži a džesche k nimaj: Šchto pytataj? Wonaaj džěšchaj: Šabbi, hdyž šy na hospodže? Wón džesche: Šójtaj a hladajtaj. Wonaaj tehodla tónšamy džen pola njeho wostaschaj. Bėšche pač to wokoło džekateje šchundy. Šedyn wot teju dweju bėšche Šandrij, Šchimana Šětrowy bratr, tón druhu bjes dwěla ewangelišta Šan. A i cžeho móžemy to šudžicž? Dokelž wón tu šchundu i tajkej wěštosczju mjenuje. Šemu bėšche tón wššoki šacžisččž, kotryž Šesuf na jeho dušchu ščžini, njesapomnity. Ša to pač tež to šhonjenje rěčži, šo šo japoschtol Šan we šwjatym pišmje ženje šam njemjenuje, ale w poplednim padže pschego tón druhu wucžobnik praji.

F.

Lěta wobšankowanje.

1. Mójš. 16, 8. Šwotkal šem pschidžesch a hdyž cžesch?

Fakle šo něhdy Boži jandžel Šagaru w pusčžinje woprašča. Šajšelej prašcheni dyrbi šebi kóždy šchescžžjan na kónzu lěta tež pschedpołožicž.

Š wotkal šem pschidžesch? Š lěta, w kotrymž je šo Boža dobrocžiwoscz nade mnu a mojim domom wulka wopo-

kašala. Wón je naš sašo kaž worjoł (hodler) na swojimaj kichidlo-
maj nohnył a nam psche wschu nusu a wschón strach pschepomhał,
kotryž je nam hrosnył. Se swojeje sezerpliwosću a swojim
čakanjom je naš pschewodžal a naš se swojimi duchownym
kublamy, se swojim drohim słowom a sakramentomaj našycžował
a wofschewjal. Kaž wjele mějesche sańdžene lěto dnjom a hodžinom,
tał wjele mějach wopofasow lubosće a swěrnosće mojeho Boha.
Budž jemu sa wscho to dženka džakny wopor pschinježeny! Wón
chžyl jón s hnadu pschijecž. —

Š wotkal sem pschińdžesč? Tał so hiščće junu
praščam a durbju šebi wolmolwicž: Š lěta, w kotrymž šym sašo
hrěch a słosć na so khopil. Wopledni džen lěta pschinješmy
šwoje sličbowanje (rachónku) s Bohom do rjada. Nječ so
kždy pokynje a šebi pschemyšli, šcho je w sańdženym lěće činił.
Nječni, kaž bychu twoje hrěchi mjeńšche byle, hač šu, a njesa-
molwjej so, kaž by pola tebe wscho rjane a dobre bylo. Še-li
so šami šudžimy, njebudžemy šudženi. Dajmy so š pokucže
wolacž. Wopor pokorneje a pokutneje wutroby nam Wóh šazpicž
njebudže. —

Šdže chžesč? to je to druge praščenje. Šdže chžesč
se swojimi hrěchami se sańdženeho lěta? Ša chžu so pod kšičž
šwojeho knjesa Šesufa stupicž, tam chžu je dele položicž; chžu je
we wěrje do jeho wujednazeje šmjercže na njeho položicž a potom
chžu s trošchtom we wutrobje, so je mi mój hrěch wodaty, do
pschichodneho lěta krocicž. A nječam so wjazy do stareho
žiwjenja a waschnja, do starych hrěchow, do stareje njewěry a do
starych starosćow wrócicž, ně, s nowym lětom chžu so noweho
čłowjeka woblez, kiž je po Wosy štworjeny. Chžu s wješkelym
dowěrjenjom do noweho lěta sańcž, kotrehož dny a hodžiny, wje-
šele a šrudobu ma Wóh w swojeje ruzy. Wón nam wěcže da,
šchož budže nam šlužomne a šbožne. Dowěrmy so jemu s nowa
s nowej wěru.

To stare lěto šaschlo je,
Wny, Šesom Šhryščeže, šwal'my čže,
Šo ty nam s wulkej' strachoty
To lěto hnadnje pomhał šy.

Ach njewšmi twoje šłowo nam,
To je trošcht našchim wutrobam,
Naš psched šlej wucžbu pschibóšfej
Ty, Anježe, šwarnuj, pschi naš štej.

Daj, so so hrěchow wostaj'my
A bohabošani tu šmy;
Špuschčž stary dolh nam hrěšnikam
A pschińdž šam s nowej hnadu š nam.

S.

Wotkhad lěta.

Našch běh w čašnosći
Šhwata š wěcžnosći;
Š kichidlamy precž čašnu lěta
Tu se šachodnosće šwěta.
Wužicž njepschepaš
Daty hnadny čaš!

W nim so mēnja tu
Šadosć s tyščnosću;
Šrecž šu nětko šboža krašy,
Šorjapošne čžemne čašy.
Šny brał s wobēju
Dobhtł sa dušchu?

Šwět tón šahinje,
Wěcžnosć njesańdže;
Duž njech tudy, kaž so škluscha,
Wěcžne kubla pyta dušcha.
Budž to štajnje čži
Šadawł žiwjenšti;

Čaš so minje našch,
Štaraj so, so našch
Šoklady tam w Wóžim raju,
Šotrež do wěcžnosće traju
A wscho pschewaža,
Šchož šwět pošticža.

Štarosć, šrudoba,
Šwětne wješela
Šam te kubla pokrhwaju,
Šotrež wěcžne tracže maju,
Šo je wutroba
Šohko pschehlada.

Šam je, derje mi!
To mje bohacži.
Nječ so s Bohom štowašchuju.
Dha jich wěštošć w dušchi čžuju
A mi radošć je
Šachod čžagnošće!

K. A. Fiedler.

Šepjera sa lěta kónz.

Šso praščeje šwoju šepjeru,
Šač hiščće wudžerži
Tu nowu šhódbu žiwjenštu,
Kiž Wóh dženk wotewri.
Drije dolho je čži šlužika,
Nětk pocžina byčž šerniwa;
Šdžež pał so škónčnje rošlamje,
Twój pschebhtł njebudže.

Wny tudy šmy lud wěcžnosće,
Našch dom w tym čašnu njej;
Šow dušchu jima štyškanje,
Šicž domoj žada šej.
Šcho pał jej potom pschewod da,
Šo wěcžny dom šwój namaka?
Šlej, šemška šryka njeje to,
Ša bóršy šlamje so.

Šcho potom, čłowcže, hdyž so čžmi,
A ty šy žyle šam?
Šdyž dušchu wschitko wopuschčži,
Šo škudži tu a tam?
D bēda, nimašch pschewoda,
Šdyž psches šmjercž durbišch se šwěta!
Š čžimž tež tu šwět čže trošchtuje,
To pomhačž njebudže.

Šlej, jedyn šredč čži pomhačž wě,
Šchož ničto njemóže;
Tón derje wodži dušche wschě
Šam š rjeńščeje domišnje;
Wón šam nam durje wotanka,
Šdyž čžagnošće běh šónza ma,
Šo bychmy Boha widželi
We wěcžnej jašnosći.

Ty snajesch tule sepjeru,
Mój luby kšehesčano,
Kiz kwět czi spožčicž njemohł tu
Sa dusche hubjenstwo.

Ně, Bóh se kwojim Duchom kam
Se dał ju do wutrobny nam:
Ta sepjera je wěry mój,
Kiz jašni kóždu nój.

Tu sepjeru ja pscheju czi
Dženš k létu nowemu;
Ta džerž cze w twojej klabosčzi,
Czi pomhaj k doboczu.

Wěnz lubosče ju wupyschuj
A nadžije blyščicž wobkšwětluj;
Njech wscho šo khabła, pada, mrije,
Slej, wěra džerži cze!

K. A. Fiedler.

Sa nowolětne ranje.

Dženš k Boha jako sesthadža
Nam léta přenje ranje;
S nim nowa cžer šo wotewrja
Sa nasche dróhowanie.

Duž se spěwom a k modlitwu
Kiz sapschijam a dale du;
Bóh powjedže mje wótznje.

Mje pschichoda nój njetraschi,
Kiz cžakny pucž mój křnje;
Bóh wě tež mroki jašnicž mi,
So horjo k šbožu tyje.

Schtož cžěmne tudy njespósnach,
To jašne budže w njebjesach
We pschekrašnjemym kšwětle.

Mój pucž njech runy, kšchiny je,
Sa troschtnje po nim póndu;
Sdyž křodžu kaž Bóh wodži mje,
Sa k dobrom' kónzej dóndu.

Njech šbože, kšchiz wón wotkřudži,
Njech žiwjenje, kšmjerčž wuswóli:
Mi k lěpschemu wscho budže.

Mój kónž budž blisko, daloko,
S tym nochzu duschu tyschicž;
Chzu Božej woli poddacž wscho,
Szo k kónu wěry pschicž;

Tón Bóh, kiz mój cžak wotméri,
Spožčž jeno, šo pucž k wěčnosčzi
Tu junu šbóžnje skonjam!

K. A. Fiedler.

Po nowym lěče.

Nětk hižom přenje dny po nowym lěče
Pod radosčzu a prózu nimo šu;
Schtož cžěmny pschichod sa mnje taji w kšwěče,
Do rufi Wótza kladu k dowěru.

Chže jere horjo moju duschu jimacž,
A wěm, šo to sežěhwł mojich hrěchow je,
Dha daj mi Bóh sa křysta kšchizom pschimacž
A kwoje horjo njescž w pokucze.

Ty šy, o Jesu, w kšmjerčzi pobyl sa mnje,
Wo moju duschu k helstkej mozu wojowal;
Ach, wobhnadž mje, šo kšwój kšchiz kšchicž na mnje
A ja najwjetšchu cžescž bych we nim šnal!

K. A. Fiedler.

Wschelake k bliska a k daloka.

— Žadny podawł, kotryž lědy šašo docžakamy w našchim
kšerbskim duchownstwje, je, šo štaj knjes farar Šyflora w Minakale
a knjes farar Golč w Kalezach na jentym dnju, 15. dezembra
1889, duchownu kšwjećišnu dostałoj. Wonaj tehodla tež loni
kónšamy džerš kšwój šastojšnski jubilej kšwjećesčtaj. Psched
25 lětami bu knjes farar Šyflora jako kaplan w Kellizach a
knjes farar Golč jako pomocny duchowny w Budestezach ja-
pokasany.

— Šašo chže šo kšwěrnny duchowpastyr na wotpocžině po-
dacž, knjes farar Běrnik w Klusku. Wón šastupi do duchow-
neho šastojšntwa w lěče 1877, pschidže jako diakonatški wškar
do Kluska a bu ša šararja po wotešdženju knjesa šararja Kaniga
wuswóleny. Wón škutkuje se špóžniweje lubosčzu we kšwojej wo-
křadže na wschě 37 lět. Šarške město je šo wupšakalo wot knjesa
kollatora Böhmera, w tu kšwilu w Blasewizach pola Draždžan.
Dokhodow je 3879 hrivnow a móža šo ša duchownych, kotšiz šu
šaršchi, wot dokhodow njewokřadženeho kaplanštwja něšchto po-
wyschicž. Štačž mohło šo to na kóždy pad, dokelž drje šo
kaplanštwu k cžěžka šašo wobkřadži, pschetož licžba duschow je
psches wušarowanie Wulkeje Dubrawy do Křwacžiz kšetro
wotešjeraka.

K rozpominanju.

Podawa F.

Ty plakasche, hdyž na kwět šastupi,
Wschěch kšmew pał witasche cze polny džaka;
D njech, hdyž kšmjerčž czi wóčžko šandželi,
Szo twój ról kšmewa, mjes tym šo wscho plaka.

Tam mudry myšlicž špocžina,
Sdyž myšlicž hlupy pschestawa.

Kóždy radšcho hubu wotewrja, dnyžli móscheň.

Szy li šam cžorny dosčž, njemjenuj nikoho rapaka.

W njeshožu šu wutrobny mjehke.

Wěšch do njebjša šo namakacž,
Szo móžesč semje lohko wšdacž.

Cže njebohacža pjenješy,
Sdyž nješky w duschi bohatty.

„Bombaj Bóh“ njeje jenož pola knjesow
duchownych, ale je tež we wschěch psche-
dawarňach „Šerb. Nowin“ na wšach
a w Budyschinske dostacž. Na šchtwórcž-
lěta placž wón 40 pj., jenotliwe cžiška
šo ša 4 pj. pschedawaju.